

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Tony. — Βασβολδὸς Κρεστόβσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀρ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Σαβιὲ δὲ-Μοντεπέν: Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παῦ. — Γρηγορίου Σενοπούλου: ΑΝΑΞΙΑ! διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

I'

Ἡ θερμάστρα.

Ἡ Κλοτίλδη λιπόθυμος μετηνέχθη ἔνδον τοῦ πύργου. Ἡ αἰθούσα, ἐν ᾗ ἀπετέθη ἡ νεαρὰ Οὐγονότις ἦν πολυτελὲς ὁκτάγωνον δωμάτιον, κεκοσμημένον ὑπὸ χαρυστάτων καρυατίδων, βαρυτίμων δοχείων καὶ πολυφύτων, ἐνετικῶν κατόπτρων, πλουσιωτάτων παραπετασμάτων καὶ ἀνατολικῶν ταπήτων.

Μαρμαρίνη ὑπερμεγέθους θερμάστρα εὐρίσκετο εἰς μίαν τῶν πλευρῶν τῆς αἰθούσης. Πορτοκαλλεαί, μύρτα, ροδοδάφναι ἐπλήρουν τὴν μεγάλην αὐτῆς ἐστίαν. Εἰς τὸ βάθος, ἐπὶ κλίνης ἀναπαυτικῆς μετὰ χρυσοποικιλίων καὶ πολυτίμων καλυμάτων ἔκειτο ἡ Κλοτίλδη, ἥς ἡ τετραγυμένη ἀναπνοὴ ἐμαρτύρει τὴν ἀγωνίαν ἣν ὑπέστη.

Περὶ αὐτὴν ἴσταντο αἱ κυρίαι τῆς μικρᾶς συνοδίας, αἵτινες ἐφαίνοντο ἐπιδαψιλεύουσαι πολλὰς περιποιήσεις τῇ ἀγνώστῳ.

Ἡ δεσποινὶς Καικιλία δὲ Φιεβίλ ἦν ἡ ἀρχηγὸς τοῦ χαριέντος ἐκείνου ὁμίλου.

— Δεσποινίδες, μὴ λησμονῶμεν, εἶπεν εἰς τὰς συντρόφους αὐτῆς, ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἰς ἡμᾶς ἐνεπιστεύθη τὴν ἐπαγρύπνησιν ἐπὶ τῆς προστατευομένης αὐτοῦ.

Ἡ Κλοτίλδη ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκπληκτος ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ τὰς περὶ αὐτὴν κυρίας.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ ἐπλησίασεν αὐ-

τὴν καὶ κύπτουσα τὴν θελκτικὴν κεφαλὴν τῆς τῇ ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων.

— Σιωπὴ, εἶπε μειδιῶσα, ὁ Ἀσκληπιὸς σᾶς ἀπαγορεύει τὸν λόγον.

— Ἀλλὰ ποῦ εἰμαι; ἠρώτησεν ἡ Κλοτίλδη ἐπὶ μᾶλλον ἐκπλησσομένη.

— Εἰς τὸν πύργον τοῦ Μονσενύ, ἐκτὸς παντὸς κινδύνου καὶ περικυκλουμένη ὑπὸ τῶν καλλιτέρων φίλων σας.

Ἡ Κλοτίλδη ἠτένισε τὰς κυρίας τῆς μικρᾶς συνοδίας καὶ ἐχαίρετις αὐτὰς διὰ χαριέντος μειδιάματος.

— Ναί, ἀληθῶς, σᾶς ἀναγνωρίζω, κυρίαι! πρὸ μιᾶς ὥρας παρεκαθήμεθα εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν. . .

— Τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως, διέκοψεν ἡ Καικιλία.

— Ναί, ναί, ἐνθυμοῦμαι, ὑπέλαβεν ἡ Κλοτίλδη πιέζουσα τὸ μέτωπον διὰ τῆς καιούσης χειρὸς τῆς, ἀλλὰ μετὰ τὸ συμπόσιον τί συνέβη;

— Ἐλησμονήσατε λοιπὸν τὸ ἄντρον, τὸ τόσῳ γοητευτικόν, ἀλλὰ τόσῳ κινδυνῶδες ἐκεῖνο ἄστυλον;

— Τὸ ἄντρον! ἐπανέλαβεν ἡ ξένη.

— Ναί, τὸ ἄντρον, διὰ τὸ ὅποιον μᾶς ἐγκατελείψατε καὶ ἔνθα πιθανῶς θὰ συνηντᾶτε φίλον τινά. . .

— Δὲν ἐννοῶ ἀληθῶς τί θέλετε νὰ εἴπητε.

Καὶ ἡ ὠραία Οὐγονότις ἠτένισε τὴν Καικιλίαν μετ' ἐκπλήξεως.

— Εἶν' ἀληθές, εἶπε κακεντρεχῶς ἡ δεσποινὶς δ' Ἀντραγέ, ὅτι ὁ φίλος ἐκεῖνος ἦλθε λίαν ἄργά, ὁ δὲ ἀγριόχοιρος λίαν ταχέως.

— Κακὴ ἐπίσκεψις! προσέθηκεν ἡ δεσποινὶς δὲ Τεσσέ.

Ἡ Κλοτίλδη ἐφρίκασεν εἰς τὴν ἀνμνησιν ταύτην.

— ὦ! φοβερὸν ζῶν! ἐψιθύρισεν.

— Παρ' ὀλίγον νὰ χαθῆτε, ἀγαπητή μου, εἶπε μετὰ πικρίας ἡ δεσποινὶς δ' Ἀντραγέ.

— Ναί! ὅλα τὰ ἐνθυμοῦμαι τώρα, ἀνέκραξεν ἡ Κλοτίλδη, τὸ ἄντρον. . . τὸν

ἀγριόχοιρον, τὸν θάνατον. . . Ἀ! τρέμω ἀναλογιζομένη. . .

— Εὐτυχῶς εἰς ὥρατος εὐγενῆς ἔσπευσεν εἰς ὑπεράσπισίν σας, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ μετὰ πονηροῦ μειδιάματος. Αὐτὸν τὸν εὐγενῆ τὸν ἐνθυμείσθε, ὠραία ἐπιλήσμων;

— Βεβαίως· εἶναι ὁ βασιλεὺς ἡμῶν.

— Ναί, ὁ ἱππότης βασιλεὺς· βεβαίως πολὺ θὰ ἐφοβήθητε, δεσποινίς, εἰσθε ὁμως τώρα εὐτυχῆς ὀφείλουσα τὴν ζωὴν εἰς τὸν βασιλέα.

— Οὐδέποτε θὰ τὸ λησμονήσω, εἶπεν ἀπλῶς ἡ Κλοτίλδη.

— Ἀς ἐλπίσωμεν, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ δ' Ἀντραγέ, ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ ἐνθυμηθῇ μετὰ τινος ὥρας τὴν ἐξοχικὴν ταύτην ἥρωίδα.

— Ἀμφιβάλλω, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Τεσσέ, δὲν βλέπετε πόσον εἶναι ὠραία ἡ μικρὰ αὐτὴ ἀγρία!

— Ἀς περιποιηθῶμεν λοιπὸν τὴν εὐνοουμένην τῆς αὐρίου.

Πᾶσαι τότε, περικυκλώσασαι τὴν Κλοτίλδην, ἠτένιζον αὐτὴν ζηλοτύπως.

— Φαίνεσθε ἀνήσυχος, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ, καθησυχάσατε ὁμως· οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀμυχήν ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐστέναξεν.

— Εἶναι εὐτύχημα, εἶπεν, ἀλλ' ὁ κύριος Διδιὲ ἐπληρώθη.

Ἡ Καικιλία ἐμειδίασεν.

— Πολὺ ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὸν νέον αὐτόν, ὠραία μου;

— ὦ! σᾶς βεβαιῶ, ἀνέκραξε μετ' ἀφελείας ἡ Κλοτίλδη, ὅτι ἔτρεμα περισσώτερον δι' αὐτόν ἢ δι' ἐμέ.

Αἱ κυρίαι ἀντήλλαξαν εἰρωνικὸν βλέμμα.

— Ἀγαπᾶτε σπουδαίως τοὺς φίλους σας, δεσποινίς!

— Ἀ! ὁ κύριος Διδιὲ εἶναι τόσον ἐντιμος, τόσῳ καλὸς καὶ γενναῖος.

— Πρὸς τοῦτοίς εἶναι ὠραῖος καὶ χαρίεις, προσέθηκεν ἡ δεσποινὶς δ' Ἀντραγέ.

— Μολονότι φαίνεται ὀλίγον μελαγχολικός, εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Τεσσέ.

— Ὑπερήφανος! εἶπεν ἄλλη τις.

— "Αγριος! προσέθηκεν ἑτέρα.

Ἡ Κλοτίλδη οὐδὲν ἤκουε καὶ ἐσκέπτετο τὸν Διδιέ.

— Ἐπληγώθη ἐπικινδύνως; ἠρώτησε μὴ ἐννοοῦσα τὴν κακεντρέχειαν τῶν περὶ αὐτὴν κυριῶν.

— Καθησυχάσατε, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ μὴ ὑπερηφάνου βλέμματος, ὁ ἱππότης σας ἐλαφρῶς μόνον ἐπληγώθη, ταύτην δὲ τὴν στιγμήν τὸν περιποιεῖται ἡ κυρία Ἀρτεμῖς.

— Ἡ κυρία Ἀρτεμῖς;

— Ναί, ἡ ὥραία καὶ καλὴ κόμησσαι δὲ Μονσενὺ ἀγρυπνεῖ πλησίον του.

— Ἀ! τὴν καλὴν καὶ εὖσπλαγγον κυρίαν!

— Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ κύριος Διδιέ, ἐκτὸς παντὸς κινδύνου, θὰ δυνηθῇ νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ διὰ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον σας.

— Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἀνέκραξεν ἡ Κλοτίλδη ὠχρίῳσά· καὶ ἔως τότε... Θεέ μου, τί θ' ἀπογείνω;

— Σᾶς κεντᾶ εἰς τὴν καρδίαν λοιπὸν ὁ χωρισμὸς οὗτος; εἶπεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ.

— Φεῦ! μόνον εἰς τὸν κύριον Διδιέ ἐβχαιζόμεν διὰ νὰ μὲ παρουσιάσῃ εἰς τὸν βασιλέα, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔχω ν' ἀπειθύνω μίαν παράκλησιν.

— Παιδίον! εἶπεν ἡ Καικιλία, ἀλλ' ἀπὸ τοῦδε εἴθε ἡ προστατευομένη καὶ ἡ εὐνοουμένη τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Μὴ μὲ ἐμπαίζετε, εἶπε θλιβερῶς ἡ Κλοτίλδη.

— Οὐδὲν θὰ σᾶς ἀρνηθῇ.

— Δὲν τολμῶ νὰ τὸ ἐλπίσω.

— Ζητήσατε ἐλευθέρως.

— Λέγουσιν ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι τόσον αὐστηρὸς.

— Δὲν θὰ εἶναι διὰ σᾶς, φίλη μου.

Ἡ Κλοτίλδη ἠτένιζεν ἑκπληκτος τὴν οὕτως ὁμιλοῦσαν κυρίαν.

— Εἴπατέ μοι λοιπὸν τί ὀφείλω νὰ πράξω διὰ νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν βασιλέα.

Πᾶσαι αἱ κυρίαι ἠτένισαν ἀλλήλας μετὰ κακεντρεχοῦς μειδιάματος.

— Ὁραία μου κόρη, εἶπεν ἡ Καικιλία, γνωρίζω κάλλιστα τὰ ἔθιμα τῆς αὐλῆς καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσω.

— Λοιπὸν στέργετε;...

— Ἀναλαμβάνω τὴν φροντίδα νὰ τύχητε ἀκροάσεως παρὰ τῇ Αὐτοῦ Μεγαλειότητι.

— Ὡ! πόσον εἴθε καλὴ, κυρία!

— Σήμερον μάλιστα, μετ' ὀλίγον.

— Πῶς θὰ πληρώσω τὴν τοιαύτην πρὸς ὑμᾶς ὑποχρέωσιν;

— Ἀπλούστατα, ἀποδεχομένη τὸν ὄρον, τὸν ὁποῖον θὰ θέσω.

— Δέχομαι ἐκ τῶν προτέρων.

— Ἄν ἡμέραν τινὰ γίνετε πανίσχυρος, κυρία, δὲν θὰ λησμονήσετε ὅ,τι ἔπραξα δι' ὑμᾶς.

— Δὲν θὰ ἦμαι τόσον ἀχάριστος...

— Ναί, ἀλλὰ συνήθως αἱ γυναῖκες δὲν ἀποδίδουσι τοιαύτας ὑπηρεσίας, προσέθηκεν ἡ Καικιλία ὑψοῦσα ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν, ὅταν μάλιστα εἶναι ἴσαι

κατὰ τε τὴν νεότητά καὶ τὴν καλλονήν.

Ἡ Οὐγονότη προσήλωσεν ἑκπληκτος τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Φιεβίλ.

— Λοιπὸν, εἴμεθα σύμφωνοι; εἶπεν αὕτη.

— Φεῦ, κυρία, ἀπήντησεν ἡ Κλοτίλδη μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, οὐδέποτε θὰ γίνω ἰσχυρὰ καὶ πλουσία.

— Τίς οἶδεν, ὥραία μου!

— Ὁ βίος ἦτο πάντοτε δι' ἐμὲ τραχὺς καὶ σκληρὸς! Μόνος ὁ Θεὸς συνετήρησε τὸ θάρρος μου κατὰ τὰς περιπετείας, τὰς ὁποίας ὑπέστην.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ ἀνύψωσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους.

— Ἀρνεῖσθε;

— Δέχομαι ἐξ ὅλης καρδίας, κυρία· ἐστὲ βεβαία, ὅτι θὰ διατηρήσω θρησκευτικῶς τὴν μνήμην τῆς πρὸς ἐμὲ εὐεργεσίας σας.

— Λοιπὸν ἡ συμφωνία ἐγένετο, εἶπεν ἡ Καικιλία, καὶ ἂν ἐπιθυμήτε, δύναμαι ἀμέσως νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχασίν μου.

— Ἀμέσως!

— Διατί νὰ βραδύνωμεν; ἐμφανίζομένη ὡς πρέσβεια ὑμῶν, θὰ γείνω πάραυτα δεκτὴ ὑπὸ τοῦ βασιλέως, εἴμαι βεβαία.

— Ὅθι μὲ συγχωρήσῃ ἄρά γε διὰ τὴν ἐνόχλησιν;

— Ὅθι σᾶς εὐχαριστήσῃ μάλιστα.

— Ἔστω λοιπὸν, ἀφοῦ τολμᾶτε!

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ ἐξῆλθε πάραυτα ἀφήσασα καγχασμόν.

Ἡ Κλοτίλδη ἠκολούθησεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μετ' ἀορίστου ἀνησυχίας καὶ ἐνδομύχου δυσαρρεσκείας.

Ἄν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἤθελεν ὑψώσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, θὰ ἔβλεπε τὰ ἑχθρικὰ βλέμματα τῶν περὶ αὐτὴν κυριῶν καὶ ἤθελεν ἐννοήσῃ ὅτι ἦτο ἀντικείμενον ζηλοτυπίας δι' αὐτάς. Καταβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ καὶ συντριβεῖσα ὑπὸ τῆς συγκινήσεως ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς νὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων. Αἰφνης τυχαίως ἔψαυσε διὰ τῶν δακτύλων δεδιπλωμένην μεμβράνην, ἣν εἶχε λησμονήσει ἐκεῖ ἡ Καικιλία.

Ἡ Κλοτίλδη ἔλαβεν αὐτήν, τὴν ἠνέφεξε μηχανικῶς καὶ ἀνέγνωσεν:

«Φραγκῆσκος, χάριτι θεῆς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, πρὸς τὸν προσφίλῃ καὶ πιστὸν ἡμῶν θησαυροφύλακα Δυδάλ, ὑγίειαν καὶ στοργήν.

«Θέλομεν καὶ παραγγέλλομεν ὑμῖν, ὅπως ἐκ τῶν δηναρίων τοῦ θησαυροφυλακίου ἡμῶν πληρώσητε καὶ παραδώσητε τοῖς μετρητοῖς εἰς τὴν Καικιλίαν δὲ Φιεβίλ κυρίαν τῆς αὐλῆς ἡμῶν, τὸ ποσὸν τῶν τεσσαράκοντα πέντε λιβρῶν Κανισαροδούνου, ἔχουσῶν ἀξίαν ἑκοσὶ χρυσῶν ταλλήρων, τὰ ὁποῖα δωρούμεθα διὰ τοῦ παρόντος αὐτῇ τε καὶ ταῖς ἄλλαις δεσποινίσαι καὶ κυρίαις, ταῖς ἀνηκούσαις τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῆς, ὅπως διανεμηθῶσιν αὐτὰ ὡς θέλουσι. Τοῦτο δὲ διὰ τὸν παρελθόντα μῆνα αὐτῶν Αὐγουστον, ὡς εἴθισται ἐκ τῶν ἀρχαίων χρόνων.

»Ἐδόθη ἐν Παρισίοις τὴν τελευταίαν Ἰουλίου 15...».

Ἡ Κλοτίλδη ἀνέγνωσε πολλάκις τὴν παράδοξον ἐκείνην διαταγήν, καίτοι δὲ οὐδὲν ἐξ αὐτῆς ἠννόει, μετενόησεν οὐχ ἥττον ἐνστικτικῶς ὅτι κατέφυγεν εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην.

Ἐν τούτοις, ἡ θύρα ἠνεόχθη καὶ ἡ δεσποινὶς δὲ Φιεβίλ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ μὲ πονηρὸν μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη.

Ἡ Κλοτίλδη ἠγέρθη καὶ ἔσπευσε πρὸς αὐτήν.

— Τὰ πάντα βαίνουνσι καλῶς, ἀγαπητή μου, εἶπεν ἡ Καικιλία.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, ἀλλ' ἐὰν εἶναι ἔτι καιρὸς...

— Νὰ ἐμποδίσωμεν τὸν βασιλέα νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ;

— Ναί, κυρία.

— Φεῦ! εἶναι πολὺ ἀργά, εἶπεν ἡ Καικιλία.

Καὶ ὄντως, ὅπισθεν αὐτῆς ἤρχετο Φραγκῆσκος ὁ Α', συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Μονσενὺ.

Ἡ Κλοτίλδη ὠπισθοδρόμησεν ἔντρομος. Ἡσθάνετο τὰς δυνάμεις τῆς ἐγκαταλειπούσας αὐτὴν καὶ τὸ θάρρος τῆς ἐκλείπον.

Αἱ κυρίαι τῆς μικρᾶς συνοδίας προσέκλινον εὐσεβάστως ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ ἴδῃ αὐτάς, προὔχωρσε πρὸς τὴν ἀκίνητον καὶ ὠχρὰν ὡς ἀγαλμα νεαρὰν κόρην.

— Πῶς! ὀρθία ἦδη, φίλη μου! ἀνέκραξε τείνων αὐτῇ τὴν χεῖρα.

Ἡ Κλοτίλδη κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ αὐτήν.

— Χάρις εἰς Ὑμᾶς, Μεγαλειότατε, ἡ προσφίλης αὕτη κόρη οὐδὲν ἔπαθε κακόν! Καὶ διὰ κινήσεως πατρικῆς ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του τὴν παγωμένην χεῖρα τῆς νεαρᾶς κόρης· ἐκείνη ἀπέσυρεν αὐτὴν ἀποτόμως καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ βασιλέως.

— Δικαιοσύνην, Μεγαλειότατε! ὑπερασπίσατέ με, ἐψιθύρισε διὰ τρεμούσης φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ τῶν λυγμῶν.

Φραγκῆσκος ὁ Α' καὶ ὁ αὐλικὸς ἀντήλαξαν βλέμμα συνεννοήσεως, εἴτα δ' ὁ τελευταῖος οὗτος ἀπεμάχρυνε τῆς αἰθούσης τὰς κυρίας τῆς μικρᾶς συνοδίας καὶ κλείσας τὰς θύρας ἐπανῆλθε παρὰ τῇ βασιλεῖ.

Ὁ βασιλεὺς ἠτένισε περὶ ἑαυτὸν καὶ βέβαιος ὦν ὅτι μόνος ὁ Μονσενὺ ἦν μάρτυς ἐκεῖ, εἶπε τῇ Κλοτίλδῃ:

— Ἐγερθῆτε, δεσποινίς.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ἐκείνη, θὰ μείνω γονυπετὴς μέχρις οὐ εἰσακούσητε τὴν παράκλησίν μου.

Ὁ Φραγκῆσκος συνοφρυώθη.

— Ἐναντίον τίνος λοιπὸν ἐζητήσατε δικαιοσύνην καὶ προστασίαν;

— Κατὰ τοῦ κυρίου δὲ Μονσενὺ!

Ὁ βασιλεὺς ἐφάνη ἐκπλαγείς.

— Σᾶς προσέβαλε λοιπὸν ὁ κόμης Αὐρηλιανός;

Ἐκείνη κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν.

— Ὁμιλήσατε ἀπόθως, φίλη μου.

— Μεγαλειότατε, ἀφοῦ με ἐφιλοξένησεν ὁ κύριος δὲ Μονσενύ, με κρατεῖ ἐδῶ φυλακισμένην.

— Μήπως εἶναι ὄνειρον τῆς τετραγμένης φαντασίας σας ;

— Μεγαλειότατε, ἐρωτήσατε τὸν ἴδιον κύριον δὲ Μονσενύ.

Ὁ Φραγκίσκος ἠτένισε τὸν κόμητα.

— Ἀκούετε, κύριε ;

Ὁ κύριος δὲ Μονσενύ ἀπήντησε μετὰ καταφρονητικοῦ μειδιάματος :

— Ἀνοησία. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ ὑπερασπισθῶ.

Ὁ βασιλεὺς ἠρώτησε τότε τὴν Κλοτίλδην :

— Καὶ ὑπὸ ποίαν πρόφασιν ὁ ἔντιμος οὗτος εὐγενὴς κατεχρᾶτο τῆς κυριότητός του ;

— Ἰσχυρίζεται, Μεγαλειότατε, ὅτι εἶμαι δούλη του. Δούλη του! ἐγώ, ἥτις ἔρχομαι ἐκ τοῦ βάθους τῶν Σεβέν. Δὲν γνωρίζω ποῖα εἶναι τὰ σχέδια τοῦ κυρίου δὲ Μονσενύ, ἀλλὰ βλέπουσα αὐτὸν νὰ με κρατῇ παρὰ τὴν θέλησίν μου, ἀκούουσα αὐτὸν ὑβρίζοντά με διὰ προσβλητικῶν λόγων, κατελήφθην ὑπὸ τρόμου.

Φραγκίσκος ὁ Α' ἐφάνη σκεπτόμενος, ἠτένισε δ' εἶτα μετ' ὀργῆς τὸν κόμητα Δὺρηνλιανόν.

Οὗτος προσεποιήθη ὅτι συνεκινήθη διὰ τὴν μεταβολὴν τῶν πρὸς αὐτὸν διαθέσεων τοῦ βασιλέως καὶ ἔσπευσε νὰ εἴπῃ :

— Μεγαλειότατε, ἐρωτήσατε τὴν δεσποινίδα τί περιμένει ἐκ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ἡ δικαιοσύνη, τὴν ὁποίαν ζητῶ, ἀνέκραξεν ἡ Κλοτίλδη, εἶναι νὰ μοὶ ἀνοιχθῶσιν αἱ θύραι τοῦ πύργου τούτου, ὡς εἰς τὴν ἀθλιεστέραν ἐπαίτιδα. Μεγαλειότατε, με ἐβοηθήσατε πρὸ ὀλίγου γενναίως, διὰ τοῦτο ἀπευθύνομαι πρὸς τὸν σωτήρά μου. Θέτω τὴν τιμὴν μου ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ μεγαλειότερου βοσιλέως τοῦ κόσμου.

Φραγκίσκος ὁ Α' ἐφάνη συγκινηθεὶς ἐκ τῶν λόγων τούτων καὶ ἀπεκρίθη ἀνευ δισταγμοῦ :

— Ἀπὸ τῆς ὥρας ταύτης, εἰσθε ἐλευθέραι, δεσποινίς. Ποῦ θέλετε νὰ σᾶς ὠδηγήσωσιν ;

Ἡ Κλοτίλδη ἠγέρθη τρέμουσα σύσσωμος.

— Θὰ μεταβῇτε παρὰ τῇ οἰκογενεῖᾳ σας.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἠτένισεν αὐτὸν με δακρυρέκτους ὀφθαλμούς.

— Μεγαλειότατε, εἶπε, δὲν ἔχω πλέον αὐλὸν δὲν ἔχω πλέον οἰκογένειαν. Πρὸ δύο μηνῶν ἐπυρπόλησαν τὴν οἰκίαν μας, ἡ δὲ μήτηρ μου ἀπέθανε χθὲς φονευθεῖσα εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Φραγκίσκος ὁ Α' ἐφάνη εἰς ἄκρον συγκινημένος.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, ὡς εὐγενὴς, θὰ σᾶς ἐκδικήσω· τίς λοιπὸν σᾶς ἔφερεν εἰς τοιαύτην ἀπόγνωσιν ;

Ἡ Κλοτίλδη ἐφρίκασεν, ἔσχεν ὅμως τὸ θάρρος ν' ἀπαντήσῃ χωρὶς νὰ διστάσῃ :

— Μεγαλειότατε, οἱ στρατιῶταί σας.

Ὁ βασιλεὺς συνωφρυνόθη, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπήστραψαν. Συνεκρατήθη ἐν τούτοις καὶ ἀπήντησεν :

— Ἐξηγηθῆτε, τέκνον μου. Κατηγορήσατε κατὰ πρῶτον τὸν κύριον δὲ Μονσενύ, ὅτι παρεβίασε τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας. Ἦδη, κατηγορεῖτε τοὺς στρατιώτας μου ὅτι πυρπολοῦσι τὰς οἰκίας τῶν ὑπηκόων μου καὶ φονεύουσι τὰς γυναῖκας. Ὁ βασιλεὺς θέλει τὰ πάντα νὰ μάθῃ.

Ἡ Κλοτίλδη ἠσθάνετο βιαίως πάλλουν τὴν καρδίαν της καὶ τὰ χεῖλη της τρέμοντα ἐκ τοῦ φόβου, ἀλλ' ἐνεθυμήθη τὴν μητέρα της καὶ τὸν Θεὸν καὶ ὑπέλαβε θαρραλέως :

— Λοιπὸν! θὰ σᾶς εἴπω τὰ πάντα, Μεγαλειότατε, ἔστω καὶ ἂν γείνω θύμα τῆς εἰλικρινείας μου. Γνωρίζω ὅτι οἱ βασιλεῖς ζῶσιν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἐπ' ὀνόματι των διαπραττομένων. Τὸ αἷμα τῶν θυμάτων δὲν φθάνει μέχρις αὐτῶν, θὰ κηλιδώσῃ ἐν τούτοις τὰς χεῖράς των ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ ὑπερτάτου Κριτοῦ. Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ εὐγενὴς ἱππότης, ὅστις ἠὺςπλαγχνίσθη ἄγνωστον κόρην, εἶναι τόσον αἰμοδόρος. Ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ, ἂν ἡ ἐλευθερία τῶν λόγων μου ἐπισύρῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς μου τὴν βασιλικὴν Ὑμῶν δυσμένειαν. Ὑμεῖς, ὁ δικαστής μου, ὁ σωτήρ μου, ὁ βασιλεὺς μου θὰ με καταφρονήσετε καὶ θὰ με μισήσετε ὡς ἔντομον, τὸ ὁποῖον καταπατεῖ τις ὑπὸ τοὺς πόδας του. Ἀλλ' ὁ Θεὸς με βλέπει καὶ με διατάσσει νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν ἐνώπιον τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, καθὼς καὶ ἐνώπιον τοῦ δημίου.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Αἱ σχέσεις ἤρχισαν κατὰ μικρόν, ἀλλ' ἀμφότεροι ἀμέσως σχεδὸν ἐμάντευσαν ἀλλήλους. Τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν διορατικότητα τοῦ Πλάτωνος Βελτίστσεφ. Καὶ ἦτο τὸ πρῶτον κύπημα, τὸ κατενεχθὲν ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος τῆς ζηλοτυπίας του μετὰ τὸν γάμον. Ὁ θαλαμηπόλος, ἐρχόμενος πρὸς ἐπίσκεψίν του, ἤξίου αὐτὸν τοσαύτης προσοχῆς, ὅπως ἀπῆτουν αἱ συνθήκαι τῆς εὐπρεπείας, ἀπάσας ὅμως τὰς φιλοφρονήσεις του ἐπεδαψίλευεν ἀποκλειστικῶς τῇ Λιουδμήλᾳ. Αἱ περὶ τοῦ κόσμου γνώσεις του, ἡ εὐρεία καὶ πολupoίκιλος γνωριμία του πρὸς τὸν ἐν Εὐρώπῃ βίον, αἱ σχέσεις του ἐν γένει, πάντα ταῦτα παρεῖχον αὐτῷ ἀφθονον ὕλικόν πρὸς ἐνδιαφερούσας συνδιαλέξεις, τὸ δὲ ὕψος του, ὁ τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν καὶ τοῦ

φέρεσθαι καθίστων αὐτὸν λίαν διαφέροντα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Λιουδμήλας. Ἀλλὰ παρὰδοξον! Ὁ Βελτίστσεφ, παριστάμενος μετὰ αὐτῶν, ἠσθάνετο ἀκουσίως ὅτι εἶνε ὅλως περιττός καὶ ξένος εἰς τὰς φιλικὰς τούτας συνδιαλέξεις, καίτοι, οὔτε ὁ Βιάζνικοφ, οὔτε ἡ σύζυγος αὐτοῦ οὐδέποτε τῷ ἔδωκαν νὰ αἰσθανθῇ τοῦτο ψηλαφητῶς. Ἀλλ' ἤδη αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἐγένετο αἰσθητὸν τῷ Βελτίστσεφ, καὶ ἡ ζηλοτυπία, λεληθότως ὑφείρπεν εἰς τὴν καρδίαν του. Καθίστατο ἀπότομος, καὶ προδήλως ἐφαίνετο δυσηρεστημένος κατὰ τινος, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βιάζνικοφ· ἀλλ' ἡ Λιουδμήλα, προσποιεῖτο ὅτι δὲν παρετήρει τὴν ἀλλοίωσιν τῆς διαθέσεώς του καὶ τοῦτο ἔτι μᾶλλον ἐβασάνιζε καὶ κατέτρωγε τὸν Πλάτωνα Βασίλεβιτς.

Ἐπρότεινέ ποτε αὕτη τῷ Βιάζνικοφ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν ἐκτεταμένον κηπὸν της. Ὁ Βελτίστσεφ ἐπίσης τοὺς ἡκολούθησε, χωρὶς ἡ σύζυγός του νὰ τὸν προσκαλέσῃ. Ἀλλὰ, καίτοι παρόντος τούτου, ἡ συνδιαλέξεις, στηριζομένη ἐπὶ τῶν εὐφυῶν ἐκείνων διαφορουμένων καὶ ὑπονοουμένων, ἀλλὰ μετὰ πάσης τῆς εὐπρεπείας γενομένων ὑπαινιγμῶν, δι' ὧν διαλάμπει ἐνίοτε ἡ εὖστοχος εὐτραπελία πολυπείρου ἀνδρός, ἐβαινεν ἀπροσκόπως μετὰ τοῦ θαλαμηπόλου καὶ τῆς Λιουδμήλας, ὡς ἐὰν οὗτοι μὴ παρετήρουν τὸν Πλάτωνα, ὅστις μεγάλως ἐπεθύμει νὰ εὕρῃ ἀφορμὴν τινα πρὸς διαπληκτισμόν, ἥτις ὁμως δὲν τῷ ἐδίδοτο, οὔτε ὑπὸ τῆς συζύγου του, πολλῶ δ' ἦττον ὑπὸ τοῦ ξένου.

Ὁ Πλάτων ἠγανάκτει καὶ δάκνων τὰ χεῖλη, ἐξέφραζε τὴν ἐσωτερικὴν κατὰστασίν του μόνον ἀπωθῶν διὰ τῆς κεφαλῆς τὰ ἄνθη καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων. Ἐν τούτοις καὶ ἡ ἐκδήλωσις αὕτη δὲν ἦτο ἱκανὴ νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς συζύγου του, καὶ ἐν τέλει, ὁ δυστυχὴς σύζυγος ἐδέησε νὰ αἰσθανθῇ ζωηρότερον ἔτι, ὅτι οὐχὶ μόνον περιττός ἦτο μετὰ τοῦ ζεύγους τούτου, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀνέλαβε τὸ μωρὸν πρόσωπον ἀφώνου τινὸς φρουροῦ καὶ κατασκόπου.

Οὐχ ἤσσον, ἀναγνωρίζων τὸ ἄτοπον τοῦτο, ἐξηκολούθει ἐν τούτοις νὰ διαδραματίζῃ τὸ ἄχαρι πρόσωπον, οὕτως ὥστε, ἐπὶ τέλους, εἰς παρόμοιόν τινα περίπατον ἐν τῷ κήπῳ, ἡ Λιουδμήλα εὗρε τρόπον ν' ἀποπέμψῃ αὐτὸν ὑπὸ τὴν πρόφασιν, ἵνα οὗτος διατάξῃ τὰ τῆς παρασκευῆς τοῦ τείνου, διὰ τὸ ὁποῖον ἔξαφνα τῆς ἡλθεν ἡ διαθεσις, ἀλλ' ὅπερ προσφερόμενον, δὲν ἔπινεν.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ μηδαμινόν, ἠνάγκασε τὸν σιωπηλὸν μέχρι τοῦδε Πλάτωνα νὰ ὁμιλήσῃ.

— Δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου νὰ ἔρχεται τόσον συχνὰ ἐδῶ αὐτός ὁ κύριος, μετὰ δυσανεκτικῆς εἶπεν οὗτος πρὸς τὴν σύζυγόν του μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βιάζνικοφ.

— Καὶ διατί ; Εἶνε τόσον ἀξιαγάπητος ἄνθρωπος! ἀπαθὴς ἀπεκρίθη ἡ Λιουδμήλα.